

DEDELER BOS YERE HORLAMAZ

Ayşe Sevim

Çizer: Şeymanur Fazlıoğlu

alBaraka
Yayınları ÇOCUK

Ayşe Sevim

1979 yılında Kocaeli’de doğdu. İstanbul Üniversitesi Tarih bölümünü bitirdi. Evli ve üç çocuk annesi. Sevim’in, *Taburcu, İşlenmemiş Suç* (2013 - ESKADER yılın en iyi şiir kitabı ödülü) ve *Uçma Taklidi* adlı üç şiir kitabı dışında başta *Güneşe Yolculuk* -TYB Çocuk Edebiyatı Ödülü- olmak üzere pek çok çocuk kitabı bulunuyor. Yetişkin öykülerini Kintsugi ismiyle kitaplaştıran şair, animasyon filmleri ve TV programları için senaryolar yazmakta ayrıca edebiyat merkezli geziler düzenlemektedir. Netyazı isminde online eğitim şirketinin sahibi olan Sevim, pek çok özel tiyatroya için de oyun kaleme almıştır.

Şeymanur Fazlıoğlu

Aslen Trabzonlu olan Şeymanur Fazlıoğlu, 1997 yılında İstanbul’da doğdu. Çocukluğunu hayal dünyasının uçlarında gezerek ve arkadaşlarıyla bolca oyunlar oynayarak geçirdi. Büyüdüğünde ailesinin yönlendirmesi ile çocuk gelişimi bölümü okuyup birkaç yıl öğretmenlik yaptı. Daha sonra kendi dünyasında yaşadığı keşifler onu başka bir alana yönlendirdi. Küçüklüğünden beri bir şeyler icat etmeyi ve üretmeyi seven Şeymanur’un en büyük gayesi, ortaya çıkardığı işlerin güzel bir amaca hizmet etmesiydi. Bu doğrultuda çıktığı yolda grafik tasarım bölümü onun icatlarını yapması için en uygun masa oldu. Şu anda tasarımcı olarak meslek hayatını sürdüren Şeymanur, çocuklarla olan bağını kitaplar ve çizimler aracılığıyla yayınevlerinde devam ettiriyor.



Bu Ses de Neyin Nesi

Ses korkunçtu. Yerin altından geliyordu sanki. Yataktan fırladım ve hemen koridora çıktım. Bizimkiler, telefonlarının ışıklarını önlerine doğru tutarak yürüyorlardı. Annem "Selim sen de mi uyandın? Gürültüyü duydun mu?" dedi. Ürkütücü bir ses duymuştum evet. Yeni taşındığımız bu konaktaki ilk gecemizdi. Işıklar da yoktu.



Sabah bahçedeki kamelyada otururken, emlakçı abi "Merak etmeyin, su ve elektrik gün içinde açılacak. Talimatları verdik," demişti. Kolundaki saate sık sık baktığı için acelesi olduğunu düşünmüştüm. Sıska emlakçı gerçekten de çok oturmadı. Ona ikram ettiğimiz kuru yemişleri cebine doldurdu. Sonra da havaya attığı leblebileri ağzıyla yakalamaya çalışarak arabasına doğru yürüdü. Babam arkasından onu izlerken "Tuhaf bir adam." dedi. Bence de tuhaftı. Daha önce leblebileri bu şekilde yiyen bir yetişkin görmemiştim.

Emlakı abi gittikten birkaç saat sonra sular geldi. Hatta ben bahçedeki sararmış otları hortumla suladım. Çamurların içinde bile zıpladım. Fakat elektrik gelmedi. şehrin dışındaki geniş bahçeli üç katlı bir konağın elektriksiz hli i açıcı olmuyor. Üstelik ilk gecemizdi. Eşyaların üstündeki beyaz çarşafları kaldırmamıştık. Sıcak, renge renk eşyalar yerine her tarafta dm koparan çarşaflar vardı. Babam "Elektrik işiyle yarın ilgileniriz." deyip erkenden yatmamızı önerdiğinde hiç mızıkçılık yapmadım.

Yabancı bir şehirde, yabancı bir odada, yabancı bir yatakta yattım. Evimizden doğru drşt

eşya getirmemiştik. “Konağın eşyaları varmış. Apartmandaki dairemizin düzenini bozmamalıymışız,” mışız, mişiz muşuz... Babamla annemin endemik bitkilerle alakalı araştırmaları sebebiyle sadece dört yıllığına Sinop’a gelmişiz.

“Sadece dört yıl mı?” demiştim. Nasıl sadece diyebilirlerdi? Koskoca dört yıl, 48 ay, 1424 gün.

İstanbul’a döndüğümüzde sınıf arkadaşlarım farklı ortaokullarda olacaktı. Zor bela girdiğim futbol takımına yerime başkasını alacaktı. Kankam Levent’le konuşamayacaktım. Teneffüslerde birbirimize futbolcu kartlarımızı göstermeyecektik. Serviste yan yana oturmaya caktık. Tatilden sonra tanımadığım çocuklarla Sinop’ta okula başlayacaktım. Yeni arkadaşları isteyen kim? Ben eski arkadaşlarımdan, eski evimden, eski okulumdan, eski hayatımdan memnundum. Dört yılda evren değişir. Ayakkabı numaranız değişir, boyunuz uzar, belki sivilcelerinizi bile çıkar. Büyükler bunu nasıl anlamaz. Sadece dört yılmiş.

Babam: “Ses kesildi. Yine de hepimiz aynı odada yatalım.”